

SCHWIECKER TSOKOS

7. SVEDKYŇA

Kriminálny román
z justičného prostredia

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

7. **SVEDKYŇA**

Z nemeckého originálu Florian Schwiecker
und Michael Tsokos: Die 7. Zeugin,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Knaur Verlag Ein Imprint
der Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Mníchov 2021,

preložila Zuzana Kováčiková.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5533. publikácia a 55. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Katarína Vilhanová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba Leoš Dóra – KACHNA

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2021 by Verlagsgruppe Droemer Knaur
GmbH & Co. KG, Munich, Germany
Translation © Zuzana Kováčiková 2025
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1627-2

SCHWIECKER TSOKOS

7. SVEDKYŇA

TATRAN

1. KAPITOLA

Berlín-Charlottenburg, Fredericiastaße 7,
nedeľa 12. januára, 8.10 hod.

Nikolas Nölting sa ešte raz obzrel na svoju dcéru Lily, ktorá mu kývala z okna ich bytu na zvýšenom prízemí staršieho domu. Láskyplne jej odkýval a usmial sa na ňu. Potom sa odvrátil, utiahol si popruh sivej cyklistickej prilby a pravou nohou sa silno odrazil od chodníka.

Do tváre mu fúkal studený vietor, striasalo ho od zimy. Zatiaľ čo ľavou rukou kŕčovito zvieral riadidlá, pravou si vytiahol zips modrej funkčnej bundy až po bradu a takmer pritom stratil rovnováhu. Ticho zahrešil a v poslednej chvíli bicykel vyrovnal. Zhlboka si vydýchol a zahol doprava na Ulicu kráľovnej Alžbety. V nedeľu bola o tomto čase iba slabá premávka. Na rohu bulvára Kaiserdamm bez váhania prešiel na červenú a za križovatkou pokračoval východným smerom.

V poslednom čase mal veľa práce a málokedy sa dostal k bicyklovaniu. Nasadil na svoje pomery svižné tempo, takže keď asi o sedem minút dorazil do cieľa – k pekárni *Aux Délices Français* na Neue Kantstraße –, bol trochu zadýchaný. Zosadol z bicykla a priviazal ho k značke s názvom ulice.

„Dobré ráno,“ priateľsky pozdravil už nie najmladšieho policajta v uniforme stojaceho pred pekárňou a usmial sa naňho.

„Dobré,“ stručne odvetil policajt a premeral si Nöltinga pohľadom. Až keď prešiel okolo neho, opäť sa sústredene zahľadel na svoj mobil.

Nölting sa zhlboka nadýchol. Rýchlym krokom zamieril k pekárni, no pred vchodom náhle zastal a otočil sa. Policajt to zachytil kútikom oka a vrhol naňho krátky pohľad.

Nölting pokrčil plecami. „Zabudol som si peňaženku,“ povedal a ukázal na bicykel, kde na riadidlách visela jeho stará plátenná taška. Policajt prikývol a znova sa venoval mobilu.

Teraz, pomyslel si Nölting. Teraz alebo nikdy. Pulz sa mu zrýchlil, srdce mu bilo ako šialené. Zhlboka sa nadýchol a pobral sa späť k bicyklu. Keď prechádzal okolo policajta, náhle zastal a pravou rukou ho z celej sily udrel do spánku. V hánkach pocítil bodavú bolesť. Policajt nevydal ani hláska a bezvládne klesol na zem. Nölting zatriasol rukou. Zmocnila sa ho panika. Ak má zlomené prsty a nebude môcť nimi hýbať, bude všetko stratené. Opatrne zovrel ruku do päste a zasa ju roztvoril. Pekelne to bolelo, ale motorika fungovala. To bolo hlavné. *Vzchop sa, pomyslel si a potláčal inštinkt, ktorý mu radil, aby ušiel.* Nadýchol sa nosom a vydýchol ústami. *Len nestratiť hlavu! Jeden krok za druhým.* Premohol sa a náhlivo sa zohol k policajtovi. *Musím sa dostať k zbraňi. Rýchlo!* Nölting prevrátil policajta nabok, rozopol mu puzdro a vybral z neho pištoľ typu SIG Sauer 225. Vopred sa informoval na internete, aké zbrane používa berlínska polícia, a v obchode s poľovníckymi potrebami v Brandenburgu si dal vysvetliť, ako sa s nimiarába. Pod zámienkou, že chce získať poľovnícky preukaz, sa prihlásil na strelecký výcvik a veľmi rýchlo sa naučil zaobchádzať s ručnými strelnými zbraňami.

S úľavou skonštatoval, že je všetko tak, ako si to nacvičil. Všetko išlo podľa plánu. Rýchlym pohľadom sa uistil, že zbraň je pripravená na strelbu. Vstal zo zeme a ponáhlal sa k pekárni. Pulz sa mu ešte viac zrýchlil, na čele cítil studený pot, no snažil sa zachovať pokoj.

Rázne otvoril dvere a vošiel do plnej pekárne. Rozvoniavalo tam čerstvé pečivo a káva a tri predavačky mali čo robiť, aby stíhali plniť želania početných zákazníkov. Nölting sa hekticky poobzeral. Nemal už veľa času. Musel konať. Posledný

pohľad. Potom zdvihol pištoľ a vypálil štyri rany za sebou. Každá bola ohlušujúca, všetci v pekárni sa strhli od ľaku.

Predavačku s blond vlasmi, stojacu za pultom celkom vľavo, sila prvej strely odhodila dozadu. Guľka ju zasiahla do pravého ramena. Opierala sa o regál so žemľami a s bagetami a ľavou rukou si inštinktívne pritláčala ranu. Medzi prstami sa jej na bielej blúzke tvoril čoraz väčší červený flak. Na tvári mala šokovaný výraz. S otvorenými ústami ohromene hľadela na Nöltinga, potom stratila vedomie a zosunula sa na zem.

Druhá a tretia guľka trafili tmavovlasého muža v modrom obleku, ktorý sedel pri jednom zo stolíkov a pokojne popíjal ranné espresso. Zvalil sa dopredu a hornou časťou tela ležal na stole, akoby z neho vytiahli zástrčku. Nehýbal sa, pohľad mal meravý a prázdny.

Štvrtá guľka zasiahla do nohy staršieho muža v hnedom kabáte, ktorý stál v rade ďalej vpred. Prenikavo vykrikol a vzápätí sa zosypal. Stonajúc sedel na dlážke a so zmesou bolesti a strachu striedavo pozeral na svoju krváčajúcu nohu a na Nöltinga.

Všetko sa udialo veľmi rýchlo – od Nöltingovho príchodu do pekárne do posledného výstrelu neprešlo ani dvadsať sekúnd. Ostatní prítomní až teraz pochopili, čo sa práve stalo. Razom vypukla panika. Stará žena v modrom príplášti vybehla okolo Nöltinga z pekárne, ďalší zákazníci sa snažili skryť za predajným pultom a malými stolíkmi.

Nölting to vnímal ako cez filter. Obrazy mu pred očami splývali do farebnej kaše, výkriky ľudí počul ako cez vat. Chvíľu si myslel, že omdlie, vedel však, že nesmie. Aby zostal pri vedomí, zahryzol si do spodnej pery, až mu začala krváčať. Zopár minút trvalo, kým bol schopný vnímať okolie a vrátil sa mu sluch. Omámené sa obzeral okolo seba a cival do vydesených tvárí. Potom z ničoho nič pustil zbraň na zem, kľakol si a založil si ruky za hlavu. Urobil to. Zatvoril oči a myslel na svoju dcéru Lily.

2. KAPITOLA

Berlín-Charlottenburg, Neue Kantstraße,
pred pekárňou *Aux Délices Français*,
nedeľa 12. januára, 8.21 hod.

Boli to výbuchy? Snívalo sa mu to? Vrchný policajný komisár Andreas Schäfer postupne nadobudol vedomie a počul čoraz jasnejšie. V prvom momente si myslel, že leží doma v posteli a práve sa zobudil z hlbokého spánku, no potom ho dobehla krutá realita. Za ľavým spánkom cítil bolesť, akoby mu celá rota robotníkov búšila do hlavy pneumatickými kladivami. Otvoril oči. Pekáreň. Prečo, preboha, leží pred *Aux Délices Français*? Opatrne sa zaprel, aby sa postavil, keď vtom začul krik. Dvere pekárne sa rozleteli a von sa vyrútila staršia dáma v modrom príšplášti. Nič a nikoho si nevšímala, iba bežala preč po chodníku tak rýchlo, ako ju nohy niesli.

V tej chvíli vrchný policajný komisár Schäfer pochopil, že sa stalo niečo strašné. O výbuchoch sa mu nesnívalo, boli to skutočné výstrely.

Uvedomoval si, že má šesťdesiatjeden rokov, a teda už nie je najmladší, a že v poslednom čase mu telo trochu ochablo, no nevšímал si bolesť a prinútil sa vstať. Volat' posilu nemalo zmysel, rozhodovala každá sekunda. Každé zdržanie môže niekoho stať život. Schäfer siahol za svojou pištoľou a zarazil sa. Puzdro bolo prázdne. A hneď aj vedel prečo: muž na bicykli, ktorý tvrdil, že si zabudol peňaženku, ho surovo zrazil na zem, zjavne preto, aby mu ukradol služobnú zbraň. Ani to však teraz na veci nič nemenilo. Tie tri metre k vchodu do pekárne prešiel najrýchlejšie, ako mohol. Cez sklenené

tabule videl zákazníkov učupených za stolíkmi a stoličkami alebo pri regáloch. Schäfer rozrazil vchodové dvere a rýchlo preletel pohľadom zľava doprava. Kde je ten muž? Nevidel nikoho, kto by zúrivo strieľal okolo seba. Potom si všimol, že dvaja zákazníci, prikrčení pri stene napravo od neho, ukazujú na muža, čo kľáčí na zemi pred predajným pultom. Hneď ho spoznal. Muž s peňaženkou a bicyklom. „Ani hnúť!“ zakričal naňho a dvomi skokmi bol pri ňom. Sotil ho dopredu, pravým kolenom mu zatlačil do chrbta a prinútil ho ľahnúť si tvárou dole na brucho, ruky vystreté vedľa tela. Muž sa na Schäferovo prekvapenie vôbec nebránil. Potom vrchný policajný komisár zbadal, že jeho služobná zbraň leží na zemi vedľa muža. Zohol sa po ňu a tónom, ktorý nestrpel odpor, prikázal: „Ruky za chrbát!“

Muž poslúchol a Schäfer mu nasadil putá.

3. KAPITOLA

O šesť mesiacov neskôr, prvý deň pojednávania

Berlín-Moabit, Trestný súd Moabit,
pondelok 20. júla, 9.44 hod.

„Pán Nikolas Nölting je obžalovaný, že dňa 12. januára o 8.26 hod. v Berlíne jednu osobu úkladne zabil a ďalšie dve ťažko zranil, čím ohrozil ich život. Obžalovaný sa tak jedným deliktom dopustil vraždy, dvojnásobného pokusu o vraždu a ťažkého ublíženia na zdraví.“

Hlavný prokurátor Bäumlér si čítanie obžaloby očividne užíval. Nie div, pretože prípad Nölting v posledných mesiacoch plnil strany berlínskych bulvárnych novín ako žiadna iná udalosť. Nikto si nevedel vysvetliť, ako sa z nenápadného správneho úradníka zrazu stal nebezpečný vrah.

Bäumlér pomaly prešiel pohľadom po obsadených radoch pojednávacej miestnosti číslo 700 Trestného súdu v Berlíne-Moabite. Hoci meral iba meter sedemdesiatpäť a mal trochu územčistú postavu, s krátkymi svetlosivými vlasmi a výraznou bradou pôsobil impozantne. Tento dojem ešte umocňoval tým, že namiesto bežnej kravaty nosil k bezchybnej košeli bieleho motýlika. Bolo o ňom všeobecne známe, že dbá na svoj zovňajšok a miluje svetlo reflektorov. Na tomto nezvyčajnom prípade chcel zjavne berlínskej verejnosti opäť raz dokázať, že je strážcom zákona, a keď treba dostať zločinca za mreže, koná neúprosne.

Tak aby to nikomu neušlo, vrhol pohrďavý pohľad na Nöltinga a až potom čítal ďalej.

Nöltingov obhajca Rocco Eberhardt sa otočil k svojmu klientovi. Nölting skľúčene sedel za obhajcom, za sklenenou stenou oddelujúcou obžalovaného od ostatných zúčastnených. Bezvýrazne civel na fascikel pred sebou. Bol to nenápadný muž, úplný opak Bäumlera. Jeho nevýraznú tvár by si na ulici nikto nevšimol.

Eberhardt si rukou prešiel po tmavých vlasoch a povolil si kravatu na modrej košeli. V tlači sa špekulovalo, prečo sa on, jeden z najrenomovanejších trestných obhajcov v meste, ujal mandátu, keď podľa všeobecnej mienky nemal šancu prípad Nölting vyhrať.

Eberhardt to však videl inak. Prípad je prehratý až vtedy, keď súd v poslednej inštancii vyrieši rozsudok – a od toho boli ešte na míle ďaleko. Niečo si poznačil do spisu a pozrel sa na vrchného prokurátora Bäumlera, ktorý sa zjavne snažil získať pozornosť početných súdnych reportérov sediacich v prvom rade časti vyhradenej pre divákov, ktorí si horlivo robili poznámky. *Nadutec!* Eberhardt sotva badateľne pokrútil hlavou. Ľudí ako Bäumler, ktorým ide viac o prezentáciu vlastnej osoby než o samotnú prácu, nemohol vystáť. Ale s tým tentoraz neprerazí, aj keď všetky fakty v tejto chvíli ešte hovoria proti Nöltingovi. Niečo tu totiž nesedí.

Prečo by jeho klient len tak strieľal okolo seba? Nevedel si predstaviť, že by Nöltingovi zrazu preskočilo. Ale čo tým potom sledoval? Nech sa už za jeho zdanlivo absurdným činom skrývalo čokoľvek, Nölting musel mať dôvod. Rocco síce zatiaľ iba tápal v tme, no zaumienil si, že na to príde.

4. KAPITOLA

Pred šiestimi mesiacmi, v deň spáchania činu

Berlín-Wilmersdorf, Tübinger Straße,
nedeľa 12. januára, 9.23 hod.

Rocco Eberhardt stál na terase svojho podkrovného bytu neďaleko námestia Bundesplatz v berlínskej štvrti Wilmersdorf a s veľkou šálkou kapučína v ruke vítal nový deň. Tento rituál sa naučil od *nonny*, svojej talianskej starej mamy. *Il corpo e l'anima ridono a chi si alza di buon mattino*: telo a duša sa usmievajú na toho, kto vstáva skoro, hovorievala mu. Rocco si spomenul na časy, keď ako malý chlapec trávil takmer celé letné prázdniny u starých rodičov v Taliansku. Viedli malý penzión blízko Neapola a počas horúcich dní ho brávali na pláž. Zatvoril oči a priam cítil pod nohami jemný teplý piesok. Spočiatku mal pred vlnami a šírym morom veľký rešpekt. To sa zmenilo, keď ho starý otec naučil plávať. Odvtedy mali starí rodičia čo robiť, aby ho dostali z vody. Čas strávený s nimi miloval. Po ich smrti pred pätnástimi rokmi sa do Talianska už nikdy nevrátil.

Dole na dvore buchli dvere a Rocco sa prebral zo spomienok. Otvoril oči a pozrel sa na zatiahnutú oblohu. Striaslo ho od zimy, bolo iba pár stupňov nad nulou a on mal na sebe ako zvyčajne, keď nebol v kancelárii, iba béžové chino nohavice a tmavomodré tričko. Bez ohľadu na to, či bolo leto alebo zima. Rocco naposledy prešiel pohľadom po strechách domov a vrátil sa do bytu. Veľká miestnosť s otvorenou kuchyňou bola vďaka mnohým oknám svetlá, no zároveň navrhnutá tak, aby

do nej zvonka takmer nebolo vidno. Rocco sa zadíval na dlhý masívny jedáľenský stôl z orechového dreva, ktorý používal aj na prácu a ležala na ňom kopa spisov. *Podíme na to*, povedal si, postavil šálku na stôl a už sa chcel pustiť do práce, keď mu zavibroval telefón. Prišla mu hlasová správa od jeho „malej“ sestry Alessie. Mala dvadsaťosem rokov, čiže bola od neho o trinásť rokov mladšia. I keď mali obaja tmavú pleť a takmer čierne vlasy a podobali sa skôr na svoju taliansku matku ako na nemeckého otca, povahy nemohli mať odlišnejšie. Alessia zodpovedala južanskému stereotypu. Rozprávala rukami i nohami, bola hlasná a náruživá a vždy hovorila na rovinu to, čo si myslela a cítila. Rocco na prvý pohľad tiež pôsobil otvorene, v spoločnosti bol zábavný a suverénny. Ale iba on sám vedel, čo sa odohráva v jeho vnútri a čo naozaj cíti.

Napriek týmto rozdielom mali súrodenci aj veľa spoločného. Obľubovali dobré, samozrejme, najmä talianske jedlo, hudbu a prírodu a boli si navzájom oporou. Iba v jednom bode sa nezhodli, a to bol vzťah k otcovi. Rocco sa s ním pred mnohými rokmi rozišiel v zlom a odvtedy sa vyhýbal akémukoľvek kontaktu. Pre Alessiu bol otec, naopak, veľkým vzorom a hrdinom. Otcovskou postavou skrz-naskrz. Nevedela, čo sa kedysi prihodilo medzi otcom a synom – bola ešte malá, mala iba tri roky. A Rocco jej to nikdy nepovedal. Aj tak by to nič nezmenilo.

Alessia však tušila, že v Roccovej minulosti je tmavé miesto, ktoré vysvetľuje jeho správanie. Hoci nevedela, čo to je, veľmi ju to bolelo. Rodina pre ňu veľa znamenala, nežila v minulosti, ale hľadela dopredu. Aj to bol dôvod, prečo sa ustavične snažila zmieriť brata s otcom.

Rocco otvoril správu a potešil sa, že počuje sestrin hlas. Kvalita zvuku bola vynikajúca, akoby stála priamo pred ním.

„Ahoj, braček, dúfam, že sa máš dobre a nesedíš zasa nad prípadmi! Je nedeľa, mal by si si urobiť voľno.“

Rocco sa usmial. Sestra ho poznala naozaj dobre. Keď si vy počul aj druhú časť správy, tvár sa mu zachmúrila.

„Telefonovala som s otcom. Nebolo to ľahké, ale podarilo sa mi ho presvedčiť, aby sa s tebou stretol. Budúci piatok o 12.30 v reštaurácii *Numi* vedľa zoologickej záhrady. Veď vieš, na streche hotela, oproti baru *Elephant*. Urob mi láskavosť a nemeškaj, dobre? Bozkávam ťa. A nezabudni: dnes už nepracuj!“

Rocco potichu zahrešil. Posledné, na čo mal teraz chuť, bolo stretnutie s otcom. Alessia to zrejme tušila, pretože o chvíľu prišla ďalšia hlasová správa.

„A nehnevaj sa. Viem, že sa ti nechce, ale urob to pre mamu a pre mňa. Ďakujeeem!“

Rocco pokrútil hlavou. Aj keď sestru miloval, neznášal, keď sa miešala do niečoho, čomu nerozumela. Možno predsa len nastal čas, aby jej povedal, čo ho pred mnohými rokmi s otcom rozdelilo.

5. KAPITOLA

Berlín-Charlottenburg, Neue Kantstraße,
pred pekárňou *Aux Délices Français*,
nedeľa 12. januára, 9.45 hod.

Doktor Justus Jarmer z berlínskeho ústavu súdneho lekárstva ukázal policajtom zaistujúcim miesto činu svoj služobný preukaz. Jarmer bol asi meter osemdesiat vysoký a mal tmavé, takmer čierne kučeravé vlasy. Na sebe mal modré džínsy a bielu polokošeľu. Jeho nápadne zelené oči vyžarovali pokoj a skúsenosť človeka, ktorý toho za svoj život videl už veľa.

Od činu uplynulo niečo vyše hodiny. V okolí pekárne sa to hemžilo policajtmi. Scénu lemovali zásahové vozidlá, dodávka policajných technikov aj prenosový voz miestnej televíznej stanice. Zranených už dávno odviezli dve sanitky.

Jarmer sa pozrel na hodinky. Pôvodne sa chystal s manželkou a deťmi na výlet, ale na ten teraz mohol zabudnúť. K jeho úlohám patrilo vykonať prvú obhliadku mŕtvol priamo na mieste činu, na základe stôp zrekonštruovať, čo sa stalo, poskytnúť polícii informácie o možných vražedných zbraniach a približnom čase smrti. To však malo v tomto prípade podradný význam, keďže existovalo viacero očitých svedkov.

„Jarmer, súdny lekár,“ predstavil sa policajtovi, ktorý stál pri vchode do pekárne a niečo si zapisoval do zápisníka. „Môžete mi povedať, kto to tu riadi?“

„Predbežne kolegyňa Poxová z kriminálky,“ odvetil policajt a ukázal na služobné auto, pri ktorom stála asi štyridsať-

ročná tmavovlasá žena v ošúchanej koženej bunde s nápadne bledou pleťou.

Jarmer poďakoval a odišiel za komisárkou. Keď si vymenili bežné zdvorilostné frázy, spýtal sa jej: „Viete už, čo sa stalo?“ Skôr než sa pustí do práce, chce si utvoriť obraz.

Kerstin Poxová prikývla a stručne odpovedala: „Padlo niekoľko výstrelkov. Dvaja ťažko ranení, jeden mŕtvy. Množstvo svedkov vrátane kolegu Schäfera, ktorý bol náhodou na mieste činu a premohol strelca.“ Ukázala na staršieho policajta v uniforme, ktorého práve v sanitke ošetrovala lekárka. „Tiež som prišla len pred chvíľou, poďme za ním, zdá sa, že práve skončili.“

Jarmer sa spolu s policajtkou pobral za Schäferom. Znalecky si ho premeral. Ľavý spánok mal opuchnutý, pokožku nad a pod ľavým okom začervenanú. *Hematóm sa pôsobením zemskej príťažlivosti posúva nadol*, preletelo mu hlavou. Napriek tomu pôsobil Schäfer vyrovnané. Kerstin Poxová mu predstavila Jarmera a Schäfer im priateľsky kývol hlavou. So slabým berlínskym prízvukom povedal: „O chvíľu som hotový, ešte sekundičku.“

Ošetrujúca lekárka podala Schäferovi dva lístky, na ktorých okrem diagnózy stálo, aké vyšetrenia vykonala a aké lieky mu predpísala. Potľapkala ho po pleci a povedala: „A nezabudnite zájsť ešte dnes do nemocnice, aby vás znova riadne vyšetřili a najmä zröntgenovali.“

Schäfer sa uškrnul. „To zvládnem,“ odvetil a vystúpil zo sanitky.

„Môžeme sa s vami chvíľu rozprávať?“ spýtala sa Poxová a Schäfer prikývol.

„Iste, nie je to nič vážne. Mám tvrdú gebuľu, odniesol som si iba veľkú hrču a modrinu pod okom.“

Jarmer sa usmial. *Niektorí policajti by si z neho mali vziať príklad*, pomyslel si. Zo skúseností vedel, že v radoch polície je vysoká chorobnosť, a mal dojem, že najnáchylnejší sú najmä mladí policajti.

„Sadnime si do auta, tam sa môžeme v pokoji porozprávať,“ navrhol Schäfer. „Pred chvíľou prišli kolegovia z forenzného, iba by sme im stáli v ceste.“

Dobrý nápad, pomyslel si Jarmer. Čím viac informácií získa teraz, tým ľahšie sa mu bude robiť obhliadka mŕtveho a rekonštrukcia činu. Usadili sa v policajnej dodávke a Schäfer im začal rozprávať, čo sa za uplynulú hodinu prihodilo, keď vtom zazvonil mobil. Zvonenie prichádzalo zo sedadla spolujazdca, na ktorom okrem mobilu ležal aj zväzok kľúčov, balíček papierových vreckoviek a rolka mäťových cukríkov.

„Ajaj,“ zvolal Schäfer. „To sú veci, ktoré mal pri sebe páchatel. Položil som ich sem a úplne som na ne zabudol. Mám to zdvihnúť?“ spýtal sa.

Kerstin Poxová pokrútila hlavou a vzala si telefón. Jarmer si stihol prečítať na displeji meno volajúceho. Bielymi písmenami na čiernom pozadí tam stálo: *Anja domov*.

6. KAPITOLA

Berlín-Charlottenburg, Fredericiastaße 7,
nedeľa 12. januára, 10.13 hod.

Anja Nöltingová hľadela z veľkého kuchynského okna na ulicu a od starostí bola celá bez seba. Nikolas bol preč už dve hodiny. Zvyčajne sa šiel od pekára ešte previezť po bulvári Kurfürstendamm, aby si prečistil hlavu, no nikdy nebol preč dlhšie ako hodinu. Chceli sa predsa najneskôr o pol desiatej naraňajkovať.

Po štvrtý raz zavolala manželovi na mobil a dúfala, že sa konečne ohlási. S každým zvonením v nej rástla obava, že sa mu niečo stalo.

„Doparoma, zdvihni to konečne!“ zahrešila skôr zo zúfalstva ako od hnevu. Vtom zvonenie stíchlo. Naozaj zdvihol. „Nikolas, preboha, robím si o teba starosti. Prečo si nezavolať?“

Namiesto Nikolasa sa ohlásil ženský hlas.

„Dobrý deň. S kým hovorím, prosím?“

Anje Nöltingovej sa razom zmocnila panika.

„Kto ste?“ vykrikla zúfalo. „Čo je s mojím mužom? Kde je Nikolas?“

„Pozorne ma počúvajte, prosím vás, a pokúste sa zachovať pokoj,“ odpovedal hlas na druhom konci linky. „Moje meno je Poxová, som z kriminálnej polície. Ste Anja Nöltingová, žena Nikolasa Nöltinga?“

Anja zmeravela od strachu. Čo sa Nikolasovi stalo a prečo má jeho telefón polícia?

„Haló, ste tam ešte?“ spýtal sa hlas. „Ste Anja Nöltingová?“

„Áno,“ odvetila slabým hlasom. „Áno, to som ja.“

„Ospravedlňujem sa, pani Nöltingová, ale najskôr som sa musela uistiť, že ste to naozaj vy. A upokojte sa, prosím vás. Váš muž je v poriadku, iba momentálne nemôže telefonovať.“

„Vravíte, že je v poriadku? Panebože, to sa mi uľavilo. Ďakujem, ďakujem vám! Kde je a prečo so mnou nemôže hovoriť?“

„Pani Nöltingová, váš muž je síce v poriadku, no aj tak vám musím povedať, že sa stalo niečo zlé. Strieľalo sa. Váš muž nie je zranený, ale museli sme ho zadržať. Neskôr môžete ísť za ním. Rada by som vás aj s kolegom navštívila, aby som vás o všetkom poinformovala a položila vám zopár otázok. Bolo by to možné?“

„Strieľalo?“

„Áno, ale vášmu mužovi sa nič nestalo.“

Anja Nöltingová tomu nerozumela. Strieľalo sa? Keď ju policajтка opäť dôrazne ubezpečila, že Nikolasovi sa nič nestalo, napokon súhlasila.

„Dobre, o trištvrte hodiny sme tam,“ povedala komisárka. „Buďte pokojná, všetko sa vysvetlí.“

Anja Nöltingová bola totálne zmätená, keď položila. Čo sa Nikolasovi stalo, preboha?

7. KAPITOLA

Deň po spáchaní činu

Berlín-Moabit, Trestný súd, advokátska miestnosť,
pondelok 13. januára, 12.44 hod.

Rocco Eberhardt znechutene skrivil tvár a postavil pred seba hnedý plastový pohár s tmavou tekutinou. To, čo vytieklo z automatu v advokátskej miestnosti, bolo všeličo, len nie káva. Pravou rukou si povolil tmavú kravatu a rozopol si dva vrchné gombíky na svetlomodrej košeli. Už takmer hodinu márne čakal, že oznámia jeho prípad, pojednávanie o ťažkom ublížení na zdraví. A len pred chvíľou sa dozvedel, že bude musieť čakať najmenej ďalšiu hodinu, čo mu nepridalo na nálade. Pojednávania sa tak ako aj iné dni odkladali, pretože ich naplánovali priveľa v prikrátkych intervaloch. Rocco chytil do ruky mobil, aby informoval svoju kanceláriu, že príde neskôr, no vtom upútalo jeho pozornosť niečo iné.

Pri vchode do advokátskej miestnosti už niekoľko minút naliehala na recepcnú asi tridsaťpäťročná blondína v značkových džínsoch a svetlej blúzke. Bola čoraz netrpezlivejšia a už sa zdalo, že medzi ženami dôjde k hádke. Recepčná pani Schröderová tiež začala strácať trpezlivosť – a to už niečo znamenalo. Vyše dvadsať rokov strážila vchod do advokátskej miestnosti najväčšieho trestného súdu v Európe a ešte nikdy neprešiel okolo nej nikto neoprávnene. Svoju úlohu plnila pokojne a suverénne, spoľahlivo ako švajčiarske hodinky. Teraz však hrozilo, že sa prestane ovládať. Z tmavých očí za okuliarmi v jednoduchom čiernom ráme, ktoré kontras-

tovali s jej sivými vlasmi prísne sčesanými dozadu, jej sršali blesky. Blondína sa však nevzdávala.

Zvláštne, vôbec sa sem nehodí, pomyslel si Eberhardt. *Drahé oblečenie, mimoriadne vytrvalá, akosi to nedáva zmysel*. A práve to v ňom prebudilo zvedavosť. Mal rád nezvyčajné veci. Odsunul plastový pohár s brečkou z automatu nabok a zamieril k recepcii.

„Ešte raz, potrebujem právnika. Ide o prípad núdze, pochopte ma. Došlo k omylu a môj muž teraz sedí vo väzení,“ ďalej to skúšala blondína. Znelo to naozaj zúfalo a vyzerala, že sa každú chvíľu zrúti.

„Môžem len zopakovať, čo som vám už povedala,“ odvetila pani Schröderová ako modlitebný mlynček. „Toto nie je advokátska kancelária, ste na súde. Advokáti tu iba čakajú na ďalšie pojednávania a celkom určite nie na vás. Zavolajte na číslo, ktoré som vám dala. Je to tiesňová linka berlínskych právnych zástupcov. Tam vám určite pomôžu.“

Žena pokrútila hlavou a nedala sa odbiť. Práve keď sa chystala znova spustiť, zakročil Rocco. Prívetivo sa na ňu usmial a pokojným hlasom povedal: „Moje meno je Eberhardt, Rocco Eberhardt. Som právny zástupca. Poďme trochu bokom.“ Pravou rukou ukázal na chodbu pred advokátskou miestnosťou a nenápadne žmurkol na recepčnú. Sprvu zmätene, no potom s viditeľnou úľavou mu pohľad opätovala. Zjavne bola rada, že sa tej otravnej osoby zbavila, no nechápala, prečo sa jej ujal Eberhardt. Napokon pokrčila plecami a opäť sa venovala papierom pred sebou.

Rocco ženu jemne, ale rázne odviezol od recepcie a pritom si ju premeral od hlavy po päty. Klasické oblečenie, strohé, ale drahé. Vek nad tridsať, ale ešte nie štyridsať. Sebavedomá, ale zúfalá. A očividne bez akéhokoľvek plánu.

„Tak, a teraz mi povedzte, čo vás sem priviedlo.“

Najskôr sa zhlboka nadýchla, potom povedala: „Volám sa Nöltingová. A môj muž Nikolas sedí vo väzení, hoci je nevinný.“

8. KAPITOLA

Deň po spáchaní činu

Berlín-Moabit, Ústav pre výkon trestu odňatia
slobody Moabit, vyšetrovacia väznica,
pondelok 13. januára, 14.03 hod.

Takže tu strávim najbližšie mesiace, pomyslel si Nölting, keď sa za ním s rachotom zabuchli ťažké dvere cely. *Nie je to Holiday Inn, ale aspoň som tu sám*. Vedel, že skončí za mrežami, no nedokázal si predstaviť, ako to vo väzení skutočne vyzerá. Jeho obava, že bude v cele s ďalším väzňom, možno s ťažkým zločincom alebo násilníkom, sa našťastie nepotvrdila. Vlastne ani netušil, či sú v Nemecku spoločné cely. Väzenia poznal iba z amerických televíznych seriálov a tie očividne nemali nič spoločné s realitou v Moabite.

Prezeral si jednoduchú posteľ s kovovým rámom. Machovozelený lak sa na mnohých miestach odlupoval a matrac mal najlepšie časy už dávno za sebou. Opatrne si ľahol a vystrel sa. Stuchnutý. Starý. Preležaný. Pohľad na ľavé zápästie mu pripomenul, že mu zhabali aj hodinky. Tak ako všetko ostatné, s výnimkou modrej polokošeľe, džínsov, topánok a, samozrejme, okuliarov. Nechali mu aj opasok a šnúrky do topánok, z televízie to poznal inak.

Koľko je vlastne hodín? Od obeda už nejaký čas ubehol. Odhadoval, že je po druhý. To je jedno. Bol unavený, strašne unavený. Prvú noc strávil ešte v cele predbežného zadržania v najväčšej európskej a preplnenej väznici a nezažmúril ani oko – balansoval medzi totálnym vyčerpaním a ustavičným

napätím. V hlave mu vírili myšlienky a ani jednu nedokázal domyslieť do konca.

Ako sa asi má Lily? Tak veľmi ju ľúbi. Ešte než sa narodila, zariadil jej izbičku. Na bábätko čakali ružové steny, hudobný kolotoč zavesený nad prebaľovacou komodou a dokonca hojdačný koník. Naplnený radosťou si predsavzal, že jeho dcéra bude na svojho otca hrdá. *Cool* otec. Ale aj skala v rozbúrenom mori. Chcel s ňou hrať futbal, jazdiť na koni, loziť po skalách, možno aj niečo vyrábať. Napríklad z dreva. S pilkou a klinkami. To všetko s ňou chcel zažiť. A potom prišla. Taká krásna. A taká nevinná.

Veci sa však vyvinuli inak, nemilosrdne zasiahol osud. Nikolasa to ničilo. Lily za to, pochopiteľne, nemohla. Bola iba maličkou bytosťou, jeho malým pokladom. Pred mesiacom práve oslávila šieste narodeniny.

Urobil to pre ňu, iba pre ňu. Zo začiatku šlo všetko hladko, nikto neutrpel ujmu. Práve naopak. Nahovoril si, že má na to dokonca právo. Koniec koncov, štát ich nechal v šticu. A nikto si nič nevšimol. Ani Anja. To, že zrazu mali viac peňazí, vysvetlil povýšením a lukratívnymi poradenskými zmluvami. Až neskôr sa to skomplikovalo. Zúfalo sa to snažil objasniť svojej kontaktnej osobe. Že sa to môže prevaliť. Lenže nepočúvala ho. Preto si zvolil cestu, ktorá ho nakoniec priviedla až na toto miesto, do ústavu pre výkon trestu odňatia slobody v Moabite, do väzenia. Aj to bola súčasť jeho plánu.

9. KAPITOLA

Deň po spáchaní činu

Berlín-Charlottenburg, Fasanenstraße 72,
Eberhardtova kancelária, pondelok 13. januára, 19.13 hod.

„Vino alebo kávu?“ spýtala sa od pracovného stola Klara Schubertová svojho šéfa.

„Vino.“

Klara prikývla, vstala a prešla k veľkej starožitnej skrini z dubového dreva na ľavej strane jej sekretariátu. Bar, ktorý sa skrýval za masívnymi dverami, pripomínal kulisu z filmov s Carym Grantom zo šesťdesiatych rokov. V rade vedľa seba tam stáli fľaše whisky, džinu, rumu a vodky. Tie najkvalitnejšie. Sódová fľaša z krištáľového skla a štyri fľaše červeného vína. Dve z Francúzska a dve z Talianska.

„Primitivo. A nalejte aj sebe,“ zakričal Rocco Eberhardt odvedľa.

Klara Schubertová opäť prikývla, vzala dva poháre, víno a priniesla ich do šéfovej veľkej kancelárie. Sadla si k dlhému sklenenému rokovaciemu stolu, ktorý bol typickou ukážkou štýlu, v akom bola kancelária zariadená: dokonalej kombinácie moderných prvkov v klasickej historickej budove. Vysoké, vápnom vybielené štukové stropy krásne vynikali vďaka elegantným lampám a dvom oceľovým reflektorom. Steny zdobili akvarely v žiarivých farbách od Gertrudy Köhlerovej, ktoré Rocco kúpil pred niekoľkými týždňami na odporúčanie Klary Schubertovej.

„Máme nový prípad,“ oznámil, vyzliekol si sako a voľne ho